

Izhaja

vsak četrtek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev

Velja

za Jugoslavijo . . . K 6—
» ostalo inozemstvo . . . » 9—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej. Posamezna številka velja 16 h.

Za oglašila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte, zahvale in izjave ter za oglase med besedilom po 20 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravništvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista »Mir« v Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26. Poštnohranilnični račun št. 96.232.

Leto XXXVII.

Celovec, 17. novembra 1918.

Št. 46/1.

Jugoslovanska država ustanovljena.

13 milijonov prebivalcev.

Pariz, 13. nov. Zastopniki srbske vlade in Narodnega veča v Zagrebu, t. j. ministrski predsednik Pasić kot pooblaščenec Srbije in pooblaščenec Narodnega veča v Zagrebu, predsednik dr. Korošec, dr. Čingrija in dr. Žerjav, so podpisali dokument, v katerem se enkrat za vselej zagotavlja ustanovitev velike jugoslovanske države s 13 milijoni prebivalcev.

Wilson o samoodločbi zatiranih narodov.

Washington, 12. nov. (Kor. ur.) Brezlično javljajo: Predsednik Wilson je v kongresu imel nagovor, v katerem je naznanil pogoje za premirje in izvajal med drugim: Namen te vojne je dosežen. Oboroženi imperializem, kakor so ga umevali možje, ki so še včeraj bili gospodarji Nemčije, je zatrt. Nasilna samovoljnost vojaške kaste je uničena. Doseženo je, da se veliki narodi, ki so se bili zvezali, da jo uničijo sedaj enkrat za vselej združijo v dosego skupnega cilja. Zastopniki v vrhovnem vojnem svetu v Versaillesu so se po soglasnem sklepu zastopnikom osrednjih sil zapotovili, da se zgodi vse, karkoli je mogoče, da se osrednje sile preskrbe z živili in se olajša beda. Storili se bodo neposredni koraki, da se te podporne odredbe organizirajo po načrtu, kakor se je zgodilo v Belgiji. Najbrž bo že kmalu mogoče rešiti zatirane narode pred popolno bedo in v njih vzbuditi misel za velike naloge političnega preustroja, ki jih sedaj čakajo. Nemalo skrbi povzroča vprašanje, s katerimi sedaj ni mogoče takoj dati zadovoljivega odgovora. Upati pa je, da bo odgovor kmalu mogoč. Kažejo se znaki, da zatirani narodi poznajo pota samoodločevanja in mirne prilagoditve ter da bodo po njih tudi res hodili. Če to store, jih bomo podpirali na vsak možen način. Če pa tega ne store, moramo ohraniti potrpljenje in naklonjenost ter počakati njihovega ozdravljenja. Saj je gotovo, da bodo končno okrevali.

Naša zemlja, naš svet.

Državo imamo, pripoznana je, kar nemška Avstrija do sedaj še ne more trditi, od vseh vele-vlasti, toda meje še niso začrtane.

Mejaše imamo za celotno državo na zapadu in na severu tri: a) Italijane, b) Nemce, c) Madžare.

a) Italijani so zmagovalci — seveda kakšni, to vemo cela tri leta. A za sedaj še imajo vsaj formalno zase londonsko pogodbo. Temu nasproti seveda govori za nas Wilsonovih 14 točk in »posterior lex derogat priori« (zadnja postava razveljavi prvo). Mi nismo Italijanom nikdar delali krivic, naše ozemlje ni bilo nikdar italijanska last. Nasprotno — tudi Italijani so nam pogolt-nili nekaj naše zemlje. Tega pa, kar je naše, ne damo za nobeno ceno. To bi bila preboleča rana na našem telesu, to bi bil kal nove vojske med Jugoslavijo in Italijo. Na mirovnem kongresu povedali bodo naši zastopniki odločno: Če hoče biti antanta mož-beseda, če hoče uresničiti svoj smoter: mir med narodi in konec vojsk, ne sme dopustiti, da bi se nam krivica zgodila. Sicer pa se nimamo po dogovorih in besedah antantnih zastopnikov ničesar bati. Francija, Anglija in Amerika so odločno na strani Jugoslavije in se je našim zastopnikom tako v Parizu pri konfe-renci kakor baš zadnje dni na Krfu zatrjevalo, da smemo biti brez skrbi, brez bojzani.

Zaupamo torej lahko v bodočnost svobode in pravice.

Naša meja je zasigurana in zajamčena do Soče in do Vardarja.

b) Z Nemcem bo lahek obračun. Nemeč je premaganec, kojemu se bo diktiralo, kakor je on diktiral 1870 v Parizu in 1917 v Brestu Litovskem in v Bukarešti.

On zahteva zase pravico, pravico in zgolj pravico bo dobil. Od nekdanj je taka navada in bo ostala, da premaganec »gor plača«. Napram Nemcu ni umestna prevelika skrupuloznost, da bi na meji povpraševali in pretehtavali: ti si Nemeč, pripadaš na ono stran, ti si Slovenec, greš k nam. Tako se ne da potegniti natančno meja. Nočemo Nemeč delati krivice, hočemo le nekaj starih krivic poravnati.

Sicer pa Nemci nehote to že sami pripozna-vajo: Na Štajerskem so se udala ponemčena, oziroma nemškutarska gnezda: Celje, Maribor in Ptuj in druga. Ker je bilo vse to nemštvo umetno, ker so bili to le pobeljeni grobovi, spremenilo je vse, kakor hitro je druga sapa zapihala, svoje lice.

Akoravno torej potegnemo mejo malo višje, ne bodo še poravnane nam storjene krivice. On-stran meje ostane še vedno mnogo naše krvi, našega življa, ki bo za nas izgubljen.

Pravica, katera je bila za nas, zlasti za ko-roške Slovence, ideal, se je prikazala, in na njeni tehtnici se bo tehtalo — pravično.

c) Kar velja za Nemce, velja tudi za Madžare.

Jugoslovani so prijatelji antante, priznani od nje; o bodočnosti Jugoslavije je dandanes vsakdo prepričan. Tužni slovenski Korotan, zarja je zasijala, dan svobode, dan odrešenja je prišel!

Karel I. — Karel zadnji.

Dne 13. t. m. smo dobili prve nemške liste, ki se pečajo z odpovedjo cesarja Karla I. Opaža se velik razloček med pisavo republikanskih so-cialnih demokratov in nemških nacionalnih bivših pristašev monarhije.

V socialdemokratskem »Arbeiterwille« be-remo med drugim: S svojo izjavo si je ustvaril zadnji Habsburčan spravljiv odhod. O zadnjem cesarju ni več potrebno govoriti. Osebno je bil nedolžen na vojski, toda pokoriti se mora za krivdo svojega rodu, za hišno politiko moči dinastije. Neizkuššen, mlad mož je bil, slaboten. Morebiti je hotel mir, toda močan ni bil dovolj, da bi bil uveljavil svojo voljo, ko je bilo še mogoče, da se kaj reši. Mogočna rodbina Habsburčanov, ki je iz srednjega veka sem bila nesreča avstrijskih narodov, poleti 1914 pa nesreča evropskih narodov, je izginila s Karlom I.

Bivši nemški liberalni monarhisti pa pišejo tako-le: Karel Habsburški Lorenski se je odpo-vedal soudeležbi pri vladnih poslih. To je izra-ženo zelo previdno. Ni se odpovedal zase in za svoj rod. Stopil je le za zastor v nadji, da ga poišče morebitni novi preobrat. Zvita odpoved naj svari ljudstvo, da bo svojo priborjeno svo-bodo dobro čuvalo.

Dalje sporočajo z Dunaja: Na željo predsed-stva narodnega sveta so sprejeli v manifest, ki ga je izdal cesar Karel, tudi stavek: »Živeti hočem kot svoboden državljani med državljani.« Cesar se je branil, da sprejme v oklic ta stavek. Bivši cesar Karel se je preselil v Ekartsau, toda vsa znamenja kažejo, da se namerava preseliti v inozemstvo.

Pozdravljeni, slovenski vojaki, v domovini!

Po dolgem času vrnil ste se v ljubljeno do-movino; s težkim srcem čakali so na vas dragi stariši, vaše ljubljene žene, vaši otroci, prijatelji in znanci; težko čakala je tudi domovina, ki je morala zgubiti toliko svojih sinov. Sedaj pa vam stiskajo povsod roke v pozdrav in vse se veseli vašega prihoda! Kako drugače je bilo vse, ko ste se morali ločiti od svojih dragih. Šli ste v mnenju, da bo treba varovati svojo domovino, a kmalu ste morali vedeti in čutiti, da se je vas poklicalo samo za to, da bi varovali in razširje-vali nemško moč in nemško gospodstvo. Zato so vas poslali v boj tisti, ki so imeli tudi pri nas v stari Avstriji vso moč v rokah in ki so vas od-pravljali na bojišče, na morišče so najbolj kričali in se veselili tudi naši Nemci. Med tem ko takrat hajlanja ni hotelo biti konec, stali smo Slovenci žalostni na strani in s strahom pričakovali, kdaj da bo prišel od Nemcev težko pričakovani in mnogokrat napovedani čas, da nas bodo popol-noma zatrli. Kmalu se je začelo preganjanje Jodoljubov in marsikaterega slovenskega odličnjaka gnali v ječo in ga zasramovali bolj kakor naj-hujše hudodelce. Skoraj vsak Slovenec bil je osumljen; začela se je doba strogih rekvizicij in marsikateri v delu onemogli stariši so na Slo-venskem zastoj skušali dobiti svoje sinove, ka-tere so hudo potrebovali, domov. Toda tudi to dobo trpljenja smo prestali, vi v vojaški službi polni trpljenja groze in muk, mi pa preganjeni v domovini. Vzlic temu nismo zgubili upanja v boljšo bodočnost. Vo so nas zasramovali in vas gnali na morišče, krčili smo pesti, škrtali z zobmi in vedeli, da bo enkrat vendar le zmagala pra-vice. Sedaj pa zmaguje! Premagana in pobita je Nemčija in premagana tudi nemška Avstrija. Na begu je nemški cesar, Hindenburg in drugi nemški mogotci, zdrobljena je moč avstrijskih nemških in mažarskih generalov, podlegli pa so tudi avstrijski Nemci, ki so nam bili prizadejali toliko krivic. Njih upanje, da nas popolnoma uničijo, je šlo po vodi, naša samozavest, naše upanje in naša vstrajnost pa so rodile lepši sad. Jugoslavija vstaja in ž njo pravičnost, vlada ljudstva in svoboda! Ko korakate sedaj domov, okrašeni od našega veselja in naših po-zdravov, zavedajte se, da pridete v Jugoslavijo, kjer nam sije boljša bodočnost. Zato pa varujte jo, ljubite ta naš novi dragi dom in bodite še enkrat pozdravljeni!

Francoski general vzhodne armade, ki je premagala Nemce in Bolgare in obstajala iz Srbov, Angležev, Francozov in Amerikancev, imenoval je, kakor smo že poročali v zadnjem Miru v svojem telegrafičnem pozdravu na Jugo-slavijo — jugoslovanske vojake svoje zaveznike zaveznike entente, ki nam je pomagala do svo-bode. To lepo priznanje pa je tudi važno, če gre za naše vojake, ki vzdržujejo na sloven-skem Koroškem red in mir. Naj našim Nemcem in posili Nemcem ne pade v glavo, da bi delali tem dragim našim vojakom kake težkoče. En-tenta jih varuje! Naši slovenski fantje na Koroškem pa se naj postavijo v vrsto ž njimi, da podpremo enkrat za vselej red in mir v — Jugoslaviji!

Agitirajte za razširjanje »Mira«, ki je zlasti v tem času za vsakega koroškega Slovenca zelo važen in nujno potreben!

Roke proč od naše koroške in od naše ogrske Slovenije!

V zadnjem času je slovenska, oziroma jugoslovanska pozornost obrnjena na Koroško in ogrsko Slovenijo. V prvi napenjajo Nemci zadnje sile za svoj namen. Čuditi se moramo brezmejni nemški predrznosti in nadutosti, ki se more primerjati le še madžarski naivni pohotnosti, brezvestnemu smelemu nasilstvu. Odgovor, katerega je podal francoski general Franchet d'Esperey madžarskemu delegatu: „Poraženi ste! Treba mi je dati samo migljaj in Jugoslovani, Čehi in Romuni vas strejo v prah,“ velja v isti meri tudi Nemcem glede Koroške.

Naša Koroška, ta posvečena zemlja, kjer je tekla zibelj slovenske kulture, kjer stoji na gospodarskem polju naš zgodovinski prestol, kjer stoji Celovec, ki je bil še pred par desetletij središče našega narodnega gibanja, kjer je deloval cvet slovenskega razumnštva, to Koroško bi radi priklopili nekateri koroški Nemci, katerih očetje so bili vsi Slovenci, nemški Avstriji in rajhovcem. Ti so sicer zaenkrat še bolj poraženi kakor Avstrija in Ogrska proslulega spomina, a že mislijo zopet, dasi le s pestmi v žepu, na novo rožljanje z mečem. Vsakemu Slovencu so še v spominu podla sumničenja in natolcevanja Nemcev proti vsem, kar ni bilo njihovega naziranja in kar ni trobilo v tevtonski rog. Treba si je poklicati samo v spomin, kaj so počenjale rajhovske čete v zvezi z madžarskimi na jugoslovanskem ozemlju, v Srbiji, in — dasi za nas le radi hvalisane nemške in madžarske „visoke“ kulture važno — v Italiji. Nemci in Madžari morili so neoboroženo srbsko civilno prebivalstvo, onečaščali in klali jugoslovanske žene in otroke in se s tem še celo ponahali.

Vsa ta grozodejstva kriče do neba, spravila se bodo pravočasno na dan na mirovni konferenci, da jih izve ves kulturni svet.

Koroški Nemci (izjava majorja N., katerega ime nam je znano, napram nekemu našemu gospodu) so hoteli poklicati bavarske čete, ki so prišle do Št. Vida onstran predora skozi Visoke Ture, da napravijo red. Da, celo pozdravljali so jih že. S takimi četami so hoteli vzdrževati red (?) v staroslovanskem Korotanu najbrže tako kakor v Srbiji.

Mi pa vprašamo: Ali sta vredna taka dva naroda, kakor sta nemški in madžarski, ki sta rodila take oficirje in tako vojaštvo, da se jima žrtvuje le eno slovansko vas, le eno ped zemlje, da bi ugodili njunim narodnim aspiracijam in željam po razširjenju ali obdržanju njihove krivične posesti?

Nikakor in nikdar ne!

Za nje veljajo besede francoskega generala.

Prejšnje vlade na Koroškem ni več!

Nar. svet za Koroško dobiva od vseh strani vprašanja glede vplačevanja davkov, oddaje živil itd., češ, da se jim pošiljajo pozivi od oblasti. Narodni svet opozarja opetovano, da je za slovensko koroško ozemlje merodajna edino le Narodna vlada SHS in komisar Narodne vlade SHS za Koroško. Edino le oblasti, ki so zaprisežene na Jugoslavijo in imajo pooblastilo od Narodne vlade SHS, imajo na slovenskem ozemlju Koroške pravico zaukazovati in izdajati odredbe.

Razglasi Narodne vlade.

Izplačevanje vzdrževalnine.

Vzdrževalnina se izplačuje onim rodbinam, katerim na plačilni poli občinski in župni urad potrđita, da je njih vzdrževatelj ali ujet, ali se ni še vrnil iz vojske, ali stoji v aktivni službi narodne vojske, izvzemši v službi narodnih straž. Potrđilo je pred vsakim izplačilom obnoviti.

Invalidom, vdovam in sirotam padlih vojakov se izplačujejo vzdrževalnine kakor doslej.

Naredba stopi v veljavo s 15. novembrom 1918.

Poverjeniki za narodno brambo, financio in socialno skrbstvo:

Dr. Lovro Pogačnik s. r.

Dr. Kukovec s. r.

Kristan s. r.

Odpust neaktivnih častnikov.

V smislu sklepa narodne vlade odločam, da se odpuste iz vojaške službe vsi neaktivni častniki, izvzemši one, katere si bo v vojaški službi

pridržalo poverjeništvu za narodno brambo. Tozadevno ukazujem vsem poveljstvom, da odpuste s 15. novembrom iz aktivne službe tiste neaktivne častnike, katerih za izvrševanje vojne službe nujno ne potrebujejo in jih je mogoče nadomestiti z aktivnimi častniki. Na vsak način jih je treba toliko zadržati, da služba ne trpi.

V prvi vrsti je odpustiti vse javne uradnike (profesorje, učitelje, sodnike, notarje, železničarje, kateri niso v železniški službi, poštne uradnike itd.).

Glede odpusta zdravnikov izide poseben razglas.

Poverjenik za narodno brambo:

Dr. Lovro Pogačnik s. r.

Proti nalezljivim boleznim.

O priliki povratka čet s fronte grozi nevarnost, da se med prebivalstvo zanesejo nalezljive bolezni. Radi tega se zaukaže, da se ima vsak vojak in sploh vsak pripadnik armade podvreči natančni zdravniški preiskavi. Vojaki, ki so še v zvezi svojih kadrov, se imajo preiskati pri teh in šele potem pustiti domov, ko se izkaže, da so zdravi in prosti nalezljivih boleznim. Zdravnik ima na vojaški odpustnici lastnoročno potrđiti, da je dotičnika preiskal in da ni našel nikake nalezljive bolezni.

Glede vojakov, ki so že odšli domov, pa imajo županstva ukreniti, da se pri bližnjem okrožnem ali okrajnem zdravniku nemudoma podvržejo zdravniški preiskavi, ki se ima ravno tako potrđiti na vojaških dokumentih.

Za nalezljivimi boleznimi obolele, najsi bodo še v vojaški službi ali že doma, je takoj oddati v pristojno bolnišnico za toliko časa, da ozdravijo, oziroma, da ne morejo več prenesti bolezni.

Pomožne ženske moči, ki so bile zaposlene pri armadi, se imajo istotako podvreči zdravniški preiskavi, ker bi se sicer ne smele sprejeti v nobeno službo. Vsem tem vojaškim uradnicam in uslužbenkam se torej naroča, da se pri zdravniku svojega zaupanja podvržejo preiskavi in dajo izstaviti zdravniško spričevalo.

Poverjenik:

Dr. Brejc l. r.

Naredbe poverjeništvu za kmetijstvo.

Dvignjenje zasege in oddaje prediva.

Naredba prejšnje avstrijske vlade, ki se tiče zasege in oddaje prediva in s katero se omejuje uporaba za domačo potrebo, se s tem razveljavi.

Dvignjenje zasege lanenega semena.

Naredba prejšnje avstrijske vlade, ki se tiče zasege lanenega semena in s katero se omejuje mletev in izdelava lanenega olja, se s tem razveljavi. Odslej je mletev lanu in drugega oljnega semena dovoljena.

Dvignjenje zasege sirove ovčje volne.

Naredba prejšnje avstrijske vlade, ki se tiče zasege sirove ovčje volne, je razveljavljena.

Pozor mesarji in prekupci!

Govejo živino kupovati od mimoidočih čet in jo klati ali prodajati v špekulatijske svrhe je strogo prepovedano. Vse tozadevne dosedanje naredbe glede klanja in prodaje goveje živine ostanejo še do nadaljnjega v veljavi. Opozarja se ponovno, da ni nikdo upravičen kupovati govejo živino, konje, hrano in druge vojaške predmete od vojaštva. To blago prevzemati imajo pravico edinole Vnovčevalnica za živino in mast, oddelki narodne obrambe, županstva in v to pooblašene osebe, ki morajo o vseh prevzetih predmetih voditi natančne račune.

Narodna vlada SHS v Ljubljani.

Kmetijsko poverjeništvu.

Naredba poverjeništvu za kmetijstvo.

Območje Poslovalnice za krmila v Ljubljani se razširi na vse ozemlje Narodne vlade SHS v Ljubljani, tedaj tudi na slovenske okraje Spodnje Štajerske, Koroške in Primorja.

V Ljubljani, dne 6. novembra 1918.

A. Kalan s. r.

Nekaj o konjih.

Narodna vlada SHS izdala je odredbo, da se smejo konji, ki jih je pustila bivša a.-o. armada in ki okoli tekajo brez gospodarja, brez krme in vode, prisvojiti proti nezatni odškodnini in jih vsakdo potem smatra kot lastno imovino, javiti je prejem županstvu. In na Koroškem? Na stotine konj teka okoli in poginja — govori se, da jih pogine samo v Celovcu in okolici na dan povprečno 40 — ter je nevarnost, da mrhovina povzroči zelo nevarne epidemije.

Raznoterosti.

Ententini častniki v Ljubljani.

Danes po noči so se peljali skozi Ljubljano v posebnem vlakcu francoski in angleški častniki kot kurirji entente. Ustavili so se slabe pol ure v Ljubljani, kjer jih je na kolodvoru pozdravilo zastopstvo Narodne vlade: predsednik Josip Pogačnik, dr. Brejc, dr. Pogačnik in inž. Remec. Ententini častniki so se živo zanimali za naše jugoslovanske zadeve ter zagotavljali, da so Anglija, Francija in Amerika zahtevam Jugoslovancov naklonjene.

Cesar Viljem na Nizozemskem interniran.

Amsterdam, 12. nov. (K. u.) Neki tukajšnji tiskovni urad poroča, da so pogoji, pod katerimi bo ekscesar Viljem bival na gradu grofa Bentincka, približno isti, kakršni veljajo za interniranje. Čeprav se ti pogoji iz vlnudnosti napram osebi bivšega cesarja niso priobčili, se vendar more reči, da je ekscesar Viljem na Holandskem interniran.

Izročitev cesarja Viljema II. antanti.

Amsterdam, 13. novembra. Londonsko časopisje piše, naj antanta zahteva od Holandske, da izroči cesarja Viljema ali rancem.

Dnevne vesti.

Kot pri Pilberku. Jugoslavija je vstala — a žal tako mnogoterega narodnjaka, ki je z navdušenjem pričakoval narodne osvoboditve, so sedanje nove bolezni že položile v prerani grob. Tužnim srcem smo dne 29. okt. izročili hladni zemlji blagega sosedu in prijatelja Franca Čika pd. Pavliča. Dolgoletna srčna hiba, ki se ji je bila zdaj pridružila še griža in španska gripa, položila je blagopokojnega na mrtvaški oder. Z rajnim Pavličem je legel spet mož pristne slovenske korenine v grob. Trdno katoliško prepričanje in neomajena zvestoba do naroda je bila glavna poteza njegovega značaja. Priča temu so številni slovenski listi, na katere je bil rajni naroden. „Mir“, „Slovenec“, „Domoljub“, „Jugoslovani“, „Slovenski Gospodar“, „Bogoljub“, „Glasnik najsv. Src“, „Odmev z Afrike“, pač dokaz, kako zelo je bilo njegovo srce žejno verske in narodne izobrazbe. Z vnetim srcem je bil podpisal znano majniško deklaracijo svest si njene jasne opravičenosti. Jugoslavija mu je postala poleg žive globoke vere drugi vzor, za katerim je hrepenel njegov naroden čut. Najrajši je govoril o bodoči Jugoslaviji, a žal plemeniti mož je ni doživel. Bodi ti zemljica lahka, vrli narodnjak! Bil si zvest in veren otrok svoje cerkve, v življenju si poznal le čednost in ljubezen in pomoč do bližnjega, užijaj zdaj plačilo svojih dobrih del. Počivaj v miru, blagi dobrotnik tolikim ubogim, ki jim je bila tvoja plemenita roka tolikokrat ljubezniva pomoč in opora. Blag ti spomin!

Drobolje ob Blaškem jezeru. (Žrtev španske bolezni.) V nedeljo dne 10. t. m. smo ob ogromni udeležbi pogrebcev od blizu in daleč položili k večnemu počitku 53 letnega posestnika Rudolfa Pirkerja, pd. Šušteriča. Bil je mož, katerega ni mogoče nadomestiti, posebno glede živinozdravstva. Tudi v drugem oziru je bil mož do brotljiv in ga bomo težko pogrešali. Ko se je začela vojna in smo skorej vsi sosedi morali oditi na vojno, je bil on edini, kateri je pomagal našim ženam v gospodarstvu. Dragi naš Rudi, zakaj si nas tako zgodaj zapustil? Mi žalujemo za teboj. A vemo, da kruta smrt nobenemu ne prizanese; zatorej bodi tebi zemljica lahka! Na svidenje nad zvezdami.

Koprivna. Tudi v naše visoke hribe je našla pot španska bolezen, ter zahtevala v kratkem času veliko žrtev. Najhujše je prizadeta znana Kumrova hiša, od katere je zahtevala neusmiljena morilka v enem tednu kar tri žrtve. Dne 5. t. m. je podlegel 11letni sin Karel, dne 7. hči Katra 27 let, dne 8. že druga hči Lenčka 13 let stara. Grozen in pretresljiv je bil dogodek, ko so dve pridne hčerke na enkrat odpeljali k sv. Jakobu ter jih položili k večnemu počitku. Bog tolaži težko prizadeto družino.

Lastnik in izdajatelj: Gregor Einspieler, prošt v Tinjahu.

Odgovorni urednik: Otmar Mihálek.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Pri preselitvah ali premestitvah naj se naznani poleg novega naslova tudi stari naslov ter številka, ki je tiskana v zgornjem kotu naslovne pasice (nad imenom).